

100 jaar Groene Kruis Brunssum.

Door: Pieter Vermeulen.

In 100 jaar tijd kunnen ontwikkelingen een grote vlucht nemen.

Op technologisch gebied ontdekken we dat iedere dag weer.

Kijk maar eens naar de enorme sprongen die bijvoorbeeld in de industrie, de luchtvaart, de ruimtevaart en op gebied van computers gemaakt zijn.

Maar ook in de medische wereld is enorme vooruitgang geboekt.

Op het gebied van de gezondheidszorg is het al niet anders. Met al die veranderingen van de laatste jaren is het heden ten dage een hot item want we weten al jaren niet anders dan dat we in deze verzorgingsstaat goed opgepast worden als ons iets mankeert en dat willen we ook graag zo houden.

Maar ooit was dat anders.

Een eeuw geleden was er zeker ook sprake van een goede gezondheidszorg, maar dat gold alleen voor de rijken. De arme drommel moest zich maar zien te behelpen met hulp van familie en buren.

Zie het maar als de voorloper van de hedendaagse mantelzorg.

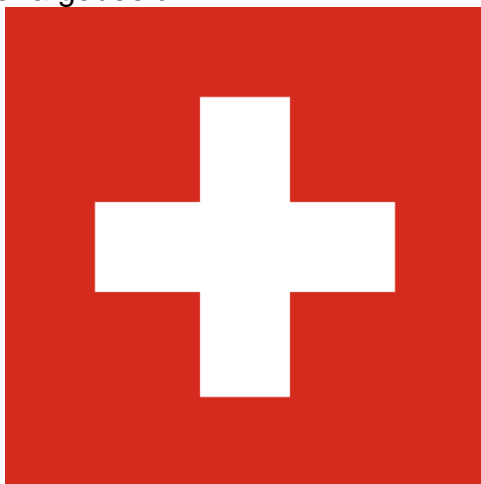
De hygiëne was voor het merendeel van de bevolking ver onder de maat en allerhande ernstige ziektes waren dan ook schering en inslag.

Omdat in die tijd de industrie zich sterk begon te ontwikkelen, trokken veel boeren en arbeiders naar de steden. Daar concentreerde zich de bedrijven, enkel door het feit dat daar de beste aan- en afvoer-mogelijkheden waren.

Hierdoor kwam op het platteland de mantelzorg ernstig in gevaar en werd de bevolking, die in primitieve omstandigheden leefde, nog meer geïsoleerd.

De eerste Witte Kruisvereniging werd in 1875 in Noord Holland opgericht en was een religieus neutrale organisatie.

De stichter van deze federatie was de Noord-Hollandse arts en geneeskundig inspecteur Jacob Penn, die de naam en het bijbehorend symbool had afgekeken van zijn grote inspiratie het Zwitserse Rode Kruis. De vlag was een omkering van de kleuren van de Zwitserse vlag zoals hieronder afgebeeld.

Zwitserse vlag

Rode Kruis vlag

Jacob Penn keerde de kleuren van de vlag weer terug naar de kleuren van de Zwitserse vlag.

De toon was gezet en er volgden al snel meer verenigingen.

De nood was hoog. De lichamelijke toestand van de dorpsbewoners was doorgaans slecht en in 1905 stierf ongeveer 1/3 van de bevolking tussen de 15 en de 60 jaar aan TBC.

Geestelijken, vaak parochiegeestelijken en kloosterzusters, namen in het vrijwel 100% Katholieke Limburg hun verantwoordelijkheid en boden hulp waar het nodig was.

In Brunssum waren dat de "Zusters van Liefde", een orde van de zusters Fransiscanessen, die afkomstig was uit het MiddenLimburgse Heythuysen.

Zij bewoonden een klooster aan de Kloosterstraat in onze gemeente.

Er was een hoop werk te verrichten maar steeds was er weer de vraag: "Waar moeten we in 's hemels naam beginnen"?

Medisch gezien had men geen mogelijkheden om TBC, de volksziekte nummer 1, aan te pakken en ook financieel waren er grote beperkingen. In eerste instantie werd er beroep gedaan op goedwillenden uit de maatschappij, meestal de "upper ten", om de financiële nood enigszins te lenigen. Dit lukte aardig, al werd de hulp niet alleen uit liefdadigheid verleend, maar ook uit eigenbelang, want zieke mensen waren een blok aan het been.

Zij konden niet deelnemen aan het arbeidsproces en omdat in die tijd de industriële revolutie in volle gang was, waren arbeidskrachten waardevol.

Om verdere verspreiding te voorkomen, werden de zieken geïsoleerd en hun leefomgeving werd ontsmet. Ook kwam er toezicht op een gezondere voeding, waardoor de mensen meer natuurlijke afweerstoffen in hun lichaam opbouwden. Er werd veel te eenzijdig gegeten en door gevarieerder voedsel te nuttigen konden al veel problemen verminderd worden.

Door ziekte kon men vaak niet werken en werd de armoede steeds groter, waardoor het gezin almaar meer in de ellende verzeild raakte.

Ondanks dat het vrijwel zonder financiële middelen haast ondoenlijk was, werd er begonnen met het geven van onderwijs en er werden scholen gesticht.

Men kan het werk van de religieuze voortrekkers met recht pionierswerk noemen.

Het Groene Kruis.

Naar voorbeeld van de Witte Kruisvereniging werd in 1900 de eerste Groene Kruisvereniging te Lange Ruige Weide in Zuid Holland opgericht door huisarts Wilhelm Poolman.

Hij koos voor de naam Groene Kruis, omdat groen de kleur was van de medische faculteit van de universiteit Utrecht.

In 1909 werd de eerste Limburgse Groene Kruisvereniging opgericht en in 1910 ontstond daaruit de provinciale vereniging "Het Groene Kruis", opgericht door Charles Ruys de Beerebroeck.

Toen het eenmaal zover was, rezen overal in een kettingreactie de plaatselijke verenigingen als paddenstoelen uit de grond.

In Brunssum was de oprichting van de plaatselijke vereniging in 1915 een feit.

Het oudste, in het archief van de Brunssumse Groene Kruisvereniging aanwezige contract, een werknemerscontract, werd op 18 augustus 1915 gesloten tussen het bestuur van deze vereniging en het bestuur van de "Vereniging van Vrouwen tot bevordering van het Huiselijk Geluk" te Heythuysen, die was ontstaan binnen de orde van de "Zusters van Liefde" aldaar.

De ondertekenaars waren Zr. Gemma, moeder-overste van de orde en Alfons van de Venne, kapelaan te Brunssum.

Het lidmaatschap van het Groene Kruis was slechts voor weinigen weggelegd, omdat de contributie van 1 gulden per jaar voor velen een onoverkomelijk bijdrage was en dus bleef het armste deel van de bevolking, waar dit eigenlijk voor bedoeld moest zijn, nog steeds verstoken van de broodnodige gezondheidshulp.

Toch breidde de vereniging in de loop der jaren fors uit, want in 1913 waren er 24 afdelingen met zo'n 7000 leden en in 1921 waren het al 72 afdelingen met in totaal 28.000 leden.

Ondertussen was in 1916 in Brabant het Brabantse Wit-Gele Kruis opgericht, dat al snel door heel Nederland navolging kreeg.

Op een congres werd in 1923 besloten tot de oprichting van de Nationale Federatie het Wit-Gele Kruis, dat werd ingedeeld per bisdom. Dit waren toen Den Bosch, Utrecht, Breda en Haarlem.

In 1925 trad ook het Limburgse Groen Kruis (dus bisdom Roermond) tot de federatie toe, al behield deze afdeling wel haar oude naam.

Omdat overal goedwillende burgers zich het lot aantrokken van mensen in nood, groeide het aantal Groene Kruis verenigingen fors. Zij stelden zich als doel hulp en voorlichting te geven aan de bevolking, om ziekten te voorkomen.

Foto: Groene Kruisgebouw aan de Kloosterstraat te Brunssum.

(Foto: Daemen Advocaten).

Goede kennis en voorlichting over hygiëne en voeding was daarvoor van essentieel belang. Belangrijke aandachtspunten waren de kraamzorg, de jeugdzorg, de wijkziekenverpleging en de bestrijding van TBC.

Maar ook het verzorgen van zieken en gewonden hoorde tot het werk van de verplegenden. De beloning voor dit intensieve werk was niet bepaald rooskleurig te noemen, want Fl. 100,-- per jaar en een toeslag voor nachtwaken van Fl. 1,-- per nacht was ook voor die tijd geen echte vetpot.

Omdat de wijkzusters van de bisschop niet op de fiets mochten (fietsen was een teken van onzedelijk gedrag), gingen ze te voet door weer en wind om de zieken te verzorgen.

In Brunssum waren drie Groene Kruisgebouwen.

Het hoofdbureau lag aan de Kloosterstraat, van waaruit de aansturing voor de drie bureaus plaats vond.

De andere twee consultatiebureaus waren aan de Prins Hendriklaan en de Bongardstraat.

Foto: Consultatiebureau aan de Bongardstraat op de Egge. (Foto: FB Oud Brunssum).

Zij verzorgden ook de uitleen van hulpmiddelen, zoals kraam-verzorgingsmaterialen, blokken om de beddenpoten te verhogen, krukken en po-stoelen.

Een van de religieuzen, die dagelijks te voet door Brunssum ging om hulp te bieden was Zr. Catharina, in die dagen een bekende en geliefde hulp voor de inwoners van Brunssum.

In Rumpen waren de Zusters van Vincentius a Paolo actief, met als bekende namen Zr. Barbara en Zr. Emerentia.

Het fietsverbod van het bisdom werd in later jaren opgeheven. Vanaf dat moment gingen de nonnen met de fiets en nog wat jaren later per bromfiets naar de mensen, die hun hulp nodig hadden.

Bekend in Rumpen was in die tijd een zuster, die in de volksmond “de vliegende non” werd genoemd.

Ondanks dat Nederland niet rechtstreeks betrokken was bij de 1^e wereldoorlog, waren de gevolgen ervan rampzalig en ook in ons land goed merkbaar.

De gezondheidstoestand in Limburg was zorgelijk, ja zelfs kritiek.

Infectieziektes als tyfus, roodvonk, mazelen en difterie staken regelmatig de kop op en zelfs cholera en pokken keerden op gezette tijden terug.

In de tussentijd verplaatste, met de komst van de mijnen, het industriële zwaartepunt zich naar de Oostelijke Mijnstreek.

Omdat het grootse gedeelte van de plaatselijke bevolking er niet voor voelde om in de mijnen te gaan werken, werd onze regio overspoeld door arbeiders van elders, vaak uit vreemde, verre landen.

Zij werden voor het merendeel in krotwoningen of in gezellenhuizen ondergebracht.

Voor de Staatsmijnen was een goede gezondheid van de werknemers een belangrijk aandachtspunt, want gezonde arbeiders waren van cruciaal belang om de continuïteit van de bezetting in de mijnen te kunnen waarborgen.

Gezonde sterke mannen konden optimale prestaties leveren, terwijl zieke werknemers uitval van productie en verlies van kapitaal betekenden. De Staatsmijnen waren dus gediend bij een goede lichamelijke en geestelijke gezondheid van hun werknemers.

Ook de grote gemeenten in ons land namen hun verantwoording en zo werden er, al was het maar moeizaam, sociaal-hygiënische en geneeskundige voorzieningen tot stand gebracht. Rioleringen en waterleidingen werden aangelegd en door gemeentelijke reinigingsdiensten werd het afval verwijderd, al ging dat er naar onze maatstaf aanvankelijk nog erg primitief aan toe. Toch bleef de toestand kritiek en was de zuigelingensterfte ontstellend hoog.

Door slechte voeding en slechte hygiëne bleef de "witte pest" (TBC) grip op de zwakkeren hebben en deze ziekte was in die tijd dan ook doodsoorzaak nummer 1.

Met name op het platteland werd het infectiegevaar niet ingezien en werd immunisatie, door middel van injecties met een antistof, niet geaccepteerd.

De nonnen hadden de verzorging altijd op zich genomen, zonder daar een opleiding voor genoten te hebben, maar toen er van overheidswege opleidingseisen gesteld werden aan de verzorgende personen, kwam de tijd dat ook leken in de verzorging werden toe gelaten.

Op 16 augustus 1932 werd de dienst wijkkraamverzorging opgericht en mej. A.H. Mulders was er de eerste wijkkraamverzorgster. Haar salaris van Fl. 125,- per maand was al een aardig inkomen.

Het tarief voor de geheel verpleegduur was FL. 1,-, net als de jaarcontributie van het Groene Kruis, maar voor armlastigen was de kraamzorg gratis.

In 1934 werd aan de Kloosterstraat een accommodatie gebouwd waar tevens het Bureau voor TBC-bestrijding voor het district "Brunssum en Omstreken" werd ingericht.

In datzelfde jaar verkreeg de vereniging bouwgrond aan de Prins Hendriklaan, waar in 1935 een gebouw werd gerealiseerd.

Foto: Groene Kruis aan de Prins Hendriklaan. (Foto: Collectie Heemkundevereniging Brunssum)

Enkele jaren later kwam Nederland in oorlog met de Duitsers.

Ondanks de grote organisatorische moeilijkheden, die de bezetting met zich mee bracht, werd deze zware periode met succes overbrugd.

De wijkverpleging was sinds de oprichting steeds in handen van religieuzen geweest.

Maar ook daar kwam verandering in.

Op 1 augustus 1954 kwam de eerste leken-wijkverpleegkundige in dienst van het Groen Kruis in de persoon van mej. Kretzers.

De consultatiebureaus hadden een uitgebreid takenpakket.

Naast voorlichting, kraamzorg, de verzorging van zieken en gewonden en de uitleen van hulpmiddelen, hadden de medewerkers de zorg voor de zuigelingen- en kleuterbureaus, verzorgden ze de inenting tegen besmettelijke ziekten, afleggen van doden, ontsmetten van huizen en beddengoed en verzorgden ze cursussen voor moeders.

Ook kinderuitzendingen naar koloniehuisen in Egmond aan Zee, Schiermonnikoog, Ugchelen en Bunde was een zorg voor de kruisverenigingen.

Zij verzorgden de aanvragen tot plaatsing van de kinderen, het verkrijgen van subsidies, het vervoer en verdere verwerking van de gegevens.

Op 10 dec. 1960 kwam er op de Molenstraat 97 een nieuw Groene Kruisgebouw. De officiële opening werd verricht door de eerste wijkverpleegkundige in Brunssum, de toen 88-jarige Zr. Majella.

De financiering van het kruiswerk was een niet-aflatende zorg voor de vereniging. Naast donaties, contributies en andere persoonlijke bijdragen, moest het geld bijeen gesprokkeld worden door huis-aan-huis colporteren, het werven van nieuwe leden en het vergaren van rijks- en gemeentesubsidies. In het uiterste geval werd er tegen gunstige voorwaarden leningen afgesloten bij welwillende, kapitaalkrachtige leden.

Het Groene Kruis heeft ook veel te danken aan de vele vrijwilligers, die heel wat vrijwilligerswerk tegen een geringe vergoeding op zich hebben genomen.

Foto: Kaart kleuterbureau Groene Kruis. (Foto: M. Senden).

De religieuzen, waarvan o.a. Zr. Irene van het consultatiebureau aan de Kloosterstraat een zeer bekende figuur was in het Brunssumse, hadden een prachtige organisatie opgebouwd, die met behulp van de vele vrijwilligers een belangrijke positie had voor de gezondheid van de bevolking. Toen de gemeente Brunssum overging naar een nieuwe subsidieregeling, die uniek was in Limburg, gaf dat de vereniging meer lucht, waardoor ze meer armslag kregen om tot uitbreiding over te gaan, zonder in financiële moeilijkheden te komen.

Onder druk van de overheid, om meer inzicht te krijgen over het werk in de gezondheidszorg en ook omdat er behoefte was aan meer adequate gegevens hierover, kwam er in 1967 een kritische discussie op gang over het voortbestaan van de 135 plaatselijke afdelingen in Limburg.

Besloten werd om verschillende werkorganisaties in elkaar te laten overgaan, en zo bleven er nog 22 erkende kruisorganisaties bestaan. Brunssum, Schinveld en Jabeek gingen samenwerken onder de naam Regionale Vereniging Brunssum-Onderbanken.

Vanaf 1980 vervielen alle subsidieregelingen en werd het kruiswerk gefinancierd uit de Algemene Wet Bijzonder Ziektekosten.

Door de overheidsfinanciering werd de verpleegzorg geprofes-sionaliseerd.

Ook nam hiermee de overheidsbemoeyenis toe.

Mee met de ontwikkelingen.

In vrijwel elke stad of dorp was wel een kruisvereniging te vinden, met vooral voor de kleine kernen het voordeel, dat de betrokkenheid daar groter was. Hierdoor ontstond op die plaatsen een vorm van mantelzorg. Maar het bemoeilijkte de coördinatie van het geheel, met als gevolg, dat de organisatie onoverzichtelijker werd en de bureaucratie toenam.

Daardoor kon een belangrijk deel van de middelen, bestemd voor de gezondheidszorg, niet meer worden ingezet voor het einddoel: de zorg voor de hulpbehoevende medemens.

Men besloot tot reorganisatie en kleine eenheden moesten zich gaan verenigen door nauwer te gaan samenwerken.

Voor Het Groene Kruis Brunssum betekende dit, dat een 4-tal plaatselijke verenigingen zich zouden samenvoegen, waardoor er een werkgebied ontstond van ca. 45000 inwoners.

Na een aantal jaren werd er weer gereorganiseerd. Om kosten te besparen moest er worden overgegaan naar een nog groter samenwerkingsverband.

In 1987 besloot de algemene vergadering van "Het Groene Kruis" over te gaan tot districtsvorming en werden er 5 autonome Groene Kruisorganisaties gevormd, gericht op thuiszorg.

In de Oostelijk Mijnstreek, met een inwonersaantal van 250.000 mensen, werd "Het Groene Kruis Oostelijk Zuid Limburg" opgericht. De regionale verenigingen werden ontbonden.

De plaatselijke kruisverenigingen bleven bestaan naast de thuiszorg en ze hadden hun eigen aangepaste takenpakket. Voor Brunssum betekende het, dat ze weer gingen doen waar ze ervaring in hadden, nl. voorlichting geven op het gebied van gezondheid en welzijn.

En zo waren er twee organisaties, te weten:

- de plaatselijke verenigingen zoals "Het Groene Kruis Brunssum", die zich toelegden op voorlichting,
- de districtgebonden verenigingen die zich bezig hielden met jeugdgezondheidszorg, wijkzorg en kraamzorg.

In 1990 was het groot feest. De Groene Kruisvereniging Brunssum bestond 75 jaar. De bestuurders van dat moment waren: Voorzitter dhr. Rikhof, secretaris/penningmeester dhr. Bontemps, mevr. Dupuis-Bontemps, dhr. v.d. Hout, dhr. Michiels en dhr. Krocké.

Tijdens de receptie in restaurant "Le Pochon D'Or", had wethouder Boumans van Brunssum lovende woorden voor de vrijwilligers van het Goene Kruis.

Pastoor-deken Frencken van de Gregoriusparochie, pastoor Haazevoet van Rumpen en de 85-jarige vroegere ziekenzuster Emirenthia, die 30 jaar Groene Kruiszuster in Rumpen was geweest, waren van de partij om hun persoonlijke felicitaties over te brengen.

In die jaren waren er nog veel bevlogen colporteurs, die het een hele prestatie vonden om een hele straat lid te maken, maar na de automatisering van de contributie hoefde er geen beroep meer gedaan te worden op de inzet van deze groep vrijwilligers. De organisatie had al heel wat veranderingen doorstaan en het zou daar niet bij blijven.

Zo was er ook in Treebeek een consultiebureau, dat werd bestierd door de zusters van het Antoniusklooster aan de Zonnestraat.

Na de gemeentelijke herindeling kwam ook dit consultatiebureau bij Brunssum.

In 1993 besloot de secretaris/penningmeester van de Brunssumse kruisvereniging, dhr. Bontemps te stoppen met de werkzaamheden en hij werd opgevolgd door dhr. J. Krocké.

Dhr. Bontemps had sinds 1957 deze taak met verve volbracht en was door zijn inzet een bekende persoon in Brunssum.

Vaak werd hij thuis gebeld voor hulpmiddelen of als er dringende vragen waren.

Was hij niet thuis, dan kon ieder ander gezinslid zonder mankeren de beller op een deskundige manier te woord staan.

Toen hij stopte met zijn taak bij het Groene Kruis was hij al ziek en in 1994 overleed hij.

De verenigingsstructuur, die bij de districtorganisaties nog steeds gold, was niet ideaal voor een professioneel opererende organisatie. Het beslissingstraject was te lang omdat ledenraadpleging moest plaatsvinden.

Foto: Antoniusklooster aan de Zonnestraat in Treebeek. (Foto: W. Moorer).

Een efficiënte werkwijze was van groot belang om een rol te kunnen spelen, omdat er intussen steeds meer aanbieders van gezinszorg en dus concurrentie, op de markt verschenen.

Gezinszorg moet niet verward worden met thuiszorg, die de gezondheidszorg als werkterrein heeft. Gezinszorg is er voor mensen met lichamelijke gebreken, die hulp in huis nodig hebben, zoals zieke moeders. De werkzaamheden zijn oa. het schoonhouden van het huis, de verzorging van de kinderen, het koken, wassen, strijken enz.

Ook de plaatselijke stichtingen van gezinszorg gingen, net als Het Groene Kruis, fuseren tot een groter verband en ook met hetzelfde werkgebied, nl. Oostelijk Zuid Limburg.

Ondertussen waren er in 1994 al gesprekken op gang gekomen tussen het Groene Kruis Oostelijk Zuid Limburg en de Stichting Gezinszorg en in 1995 was de derde reorganisatie een feit, toen de twee organisaties door een fusie samenvloeiden.

De vraag kwam boven welke juridische vorm de nieuwe organisatie moest gaan aannemen en besloten werd dat deze in de vorm van een stichting verder moest gaan.

Het werd één werkorganisatie, met één directie en één Raad van Toezicht, met de naam Stichting Thuiszorg Oostelijk Zuid Limburg, met ca 1500 werknemers, die werkzaam waren in de thuiszorg en de kraamzorg. Zij hadden het hoofdkantoor in Heerlen.

De noodzaak tot dit samengaan was kostenbesparing, omdat de kosten voor gezondheidszorg onbetaalbaar dreigden te worden en omdat de toenemende vergrijzing meer zorg en meer kosten met zich meenam.

Bepaalde handelingen (bv. een intake-gesprek) hoefden in de toekomst niet meermaals te worden uitgevoerd en ook kwamen er voor dezelfde diensten minder mensen over de vloer. Huisartsen waren verantwoordelijk voor het werk in de bureaus en de wijkverpleging werd centraal aangestuurd.

Alle gebouwen van het Groene Kruis in Brunssum waren verkocht, maar er was in de loop van 1994 een aanvraag ingediend voor een vergunning tot de bouw van een nieuw gebouw. Op 25 januari 1995 werd er door de gemeente Brunssum een bouwvergunning verleend voor de bouw van een Groene Kruisgebouw op de hoek Raadhuisstraat/Koutenveld in opdracht van de Stichting Groene Kruis OZL.

Kort na de vergunningverlening werd er met de bouw gestart.

Toen het gebouw aan de Raadhuisstraat gereed was, trok de kersverse thuiszorgstichting er in. Het gebouw werd officieel geopend door wethouder Krocké van Brunssum.

Hij was bestuurslid van de Groene Kruisvereniging Brunssum, die na de laatste fusie geen deel meer uitmaakte van de fysieke hulp aan mensen, maar zich voornamelijk toelegde op de informatievoorziening aan de burger door voorlichting, lezingen en cursussen. At de voorzitter van de Brunssumse Groene Kruisvereniging, de heer T. Rikhof, in 2002 was overleden, nam mev. Spiertz zijn taken over.

Maar de ontwikkelingen gingen door en ook de concurrentie stond niet stil.

Inmiddels waren er meerdere grote spelers op de markt, zoals Cicero, Sevagram en Meander. De AWBZ bekostigde de bejaardenhuizen en verpleegklinieken, die door deze organisaties in heel Limburg gebouwd en bestuurd werden.

De Stichting Thuiszorg OZL, die inmiddels was omgedoopt tot Zorggroep Thuis, fuseerde in 2007 met Meander en heet sindsdien "Meandergroep".

Het pand aan de Raadhuisstraat/Koutenveld was toen al enkele jaren eerder verkocht aan woningvereniging Weller.

Het hedendaagse Groene Kruis.

In Noord- en Midden Limburg zijn nog enkele professionele thuiszorgorganisaties, die de naam Groene Kruis gehandhaafd hebben.

De plaatselijke Groene Kruisvereniging Brunssum heeft ook na 1995 haar taak serieus genomen en is als zelfstandig actieve kruisvereniging in Limburg verder gegaan, met 4000 gezinnen als lid, op een totaal van 14000 Brunssumse gezinnen.

Het takenpakket bestaat uit het geven van voorlichting over de ontwikkelingen op het gebied van gezondheidszorg, de weg wijzen naar hulpverleners, het geven van lezingen en cursussen en het aanbieden van een service- en kortingspakket.

Andere Groene Kruisverenigingen zijn opgeheven of hebben hun leden een abonnement van thuiszorgorganisatie Meander aangeboden en geven geen voorlichting meer.

Het Brunssumse Groene Kruis werkt in veel gevallen samen met andere organisaties.

De aanwezige kennis wordt hierdoor zo optimaal mogelijk gebundeld en benut.

De verenigingen heeft geen personeel in dienst, omdat de organisatie volledig functioneert op basis van vrijwilligers, waardoor de contributie voor de leden laag kan blijven.

De vereniging is zowel financieel gezond als financieel onafhankelijk, waardoor er geen subsidie nodig is van de overheid.

De Groene Kruisvereniging heeft vele moeilijke tijden het hoofd weten te bieden.

Mede dankzij de tomeloze inzet van de vele vrijwilligers zijn we nu verzekerd van een goede kennis omtrent gezondheid en hygiëne.

Het Groene Kruis bestaat dan ook nog steeds door en voor de bevolking en zal hopelijk tot in lengte van dagen onze rots in de branding blijven zijn.

Nog een persoonlijke noot van de schrijver.

We hadden bij ons thuis een grote achterom, die helemaal was afgezet met een meer dan 1.50 m. hoog hekwerk, waarachter we naar hartelust konden spelen zonder dat mijn ouders er bang voor hoefden te zijn dat we zomaar ertussenuit zouden knijpen.

In die tijd kwam de zuster van het Groene Kruis ook bij ons aan huis als het voor de vier kindertjes Vermeulen weer tijd was voor een injectie.

En iedere keer, als we de deurbel hoorden en we zagen die rok door de gang naar binnen komen, vluchtten we gezamenlijk in een wanhopige poging achterom naar buiten en klommen als een haas langs het hek omhoog, in de hoop zo de deze marteling te ontkomen.

Maar het is ons nooit gelukt tijdig weg te komen, want we werden steeds weer door 'n paar grote sterke handen boven van het hek afgeplukt.

De kwelling was maar van korte duur, maar de angst is nog lang blijven bestaan.

Foto: Kantoor Weller voorheen gebouw Stichting Groene Kruis OZL aan de Raadhuisstraat/Koutenveld. (Foto: M. Senden).